Ο Δήμαρχος κ. Βλαβιανός ήταν εξαίρετος και φωτισμένος άνθρωπος, απείρως ανώτερος από τους δημότες του, ακόμα και από πολλούς δημάρχους που είχα γνωρίσει σε άλλα μέρη της Ελλάδας.

Όμως τα καθήκοντά του τον τυραννούσαν πραγματικά. Η μικρότερη δυσκολία του φαινόταν κρατική υπόθεση και η παραμικρή απαίτηση κάποιου κατοίκου ήταν γι αυτόν το τεκμήριο μιας σκευωρίας σοφά οργανωμένης και κατευθυνόμενης εναντίον της εξουσίας του. Πήγαινα συχνά να τον δω στο σπίτι του, στη Χώρα, είχε ζήσει πολλά χρόνια στην Αθήνα και στη Βλαχία, όπου είχε διατελέσει πρόξενος. Και ενώ η ανεψιά του, η Μαριγώ, μου πρόσφερε σε ασημένιο δίσκο δροσερό νερό και γλυκά του κουταλιού, εκείνος μου διηγόταν την περασμένη του ζωή και, δείχνοντάς μου στα παλιά κάντρα του τοίχου τις ναπολεόντειες νίκες, μου έλεγε πόσο αγαπούσε τη Γαλλία και πόσο λυπόταν που δεν την γνώριζε. Χρωστάω στον κ. Βλανιανό τις ωραιότερες στιγμές που πέρασα στην Αμοργό. Όταν σκέφτομαι πως η παρουσία μου τάραξε, μερικές φορές χωρίς να το θέλω, την ησυχία του, πως η συμπαράσταση που συνόδεψε τις προσπάθειές μου και βοήθησε τις ανασκαφές μου του καταλογίστηκε ζωηρά και ότι τα μεγάλα κεφάλια του νησιού τον κατηγόρησαν ότι ήταν ξενόφιλος, νιώθω ευγνωμοσύνη και τύψεις μαζί.

